

הת (חיפה) 1238-11-25 - פאיז אבו גליון 2. ולאא מרעאנה נ' מדינת ישראל

ה"ת (חיפה) 1238-11-25 - פאיז אבו גליון 2. ולאא מרעאנה ואח' נ' מדינת ישראל לשלום חיפה
ה"ת (חיפה) 1238-11-25
2. פאיז אבו גליון 2. ולאא מרעאנה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[04.01.2026]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה להחזרת תפוס- רכב מסוג ב.מ.ו מ"ר 242-76-302 (להלן: "הרכב").

רקע והליכים קודמים

כפי שפירטתי בהחלטתי הקודמת (26.11.25), נגד המבקש 1 (להלן: "המבקש") הוגש כתב אישום (פל"א 9017-09-25), המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה במהירות העולה על המותר, נהיגה במצב המונע שליטה ברכב ונהיגה שלא בכביש.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 18.9.25 נהג המשיב בכביש 6 צפון, בסמוך לקילומטר 223 במהירות של 228 קמ"ש, העולה על המהירות המרבית המותרת במקום- 110 קמ"ש. הנאשם הוסיף ונהג בקלות ראש בכך שעבר עם רכבו בין הנתיבים בצורה מסוכנת ואף עקף רכבים תוך שהוא נוסע בשוליים וכל זאת כשהוא מסייע עמו נוסע ברכב. עוד מצוין בעובדות כתב האישום כי הנאשם עשה שימוש ברכב לא תעודת ביטוח בתוקף, אך אין בצידה של עובדה זו הוראת חיקוק מקבילה.

עוד במסגרת כתב האישום הודיעה המאשימה, כי בכוונתה לבקש לחלט את הרכב בתום ההליך מאחר ומדובר ברכוש שימוש לביצוע העבירה.

להשלמת התמונה יש לציין כי במקביל לכתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים (מ"ת 9019-09-25), ולאחר דיון ראשוני הוסכם כי המבקש ישהה באותם תנאים בהם שוחרר במסגרת הליך מעצר הימים; קרי מעצר בית מלא בכפוף לערבויות ואל תנאים אלה אף התווסף תנאי של פיקוח מלא וצמוד על ידי מפקחת- המבקשת 2 (אשתו, להלן: "המבקשת"), וכן פסילה עד למתן החלטה אחרת. כן יש לציין כי במסגרת דיון המעצר העידה המבקשת ומסרה כי הרכב הוא שלה וכי היא מסרה אותו לשימוש של המבקש, אך לא ידעה "שיקרה דבר כזה" והיא אף אינה מודעת לעברו של המבקש.

בתאריך 3.11.25 הגישה המבקשים בקשה החזרת תפוס (הרכב), במסגרתה נטען כי הרכב רשום על שמה של המבקשת, נרכש מכספה ומשמש אותה ואת בנה. עוד נטען כי המבקשת משלמת על הרכב הלוואה ורשום עליו משכון.

לאחר קיום דיון ושמיעת טיעוני צדדים, קבעתי ביום 26.11.25 (להלן: "ההחלטה הקודמת"), כי המדובר ברכוש משותף ולכן אין משמעות לעובדה שהרכב רשום על שמה של המבקשת, וזאת בנוסף לעובדה כי רשומים על שמו של המבקש מספר דוחות שעניינם נהיגה ברכב, מה שמראה כי הוא נוהג ברכב מנהג בעלים. עוד קבעתי כי המבקשת לא הוכיחה את טענותיה ברמה העובדתית, שעה שלא צירפה לבקשתה, ואף לא במהלך הדיון, כל מסמך שיהיה בו כדי לתמוך בטענותיה כי הרכב נקנה באמצעות הלוואה, וכי הוא ממשכון לטובת חברת המימון וכיוצ"ב.

יחד עם האמור, מצאתי כי ניתן להורות על שחרור הרכב בתנאים, שעה שהתכלית הראייתית והתכלית המניעתית בהחזקת הרכב, אינן מתקיימות (או במידה מועטה מאד), ואת התכלית הכלכלית (חילוט עתידי), ניתן להבטיח באמצעות הטלת תנאים הכוללים: איסור דיספוזיציה; רישום שעבוד או עיקול לטובת משטרת ישראל; שעבוד פוליסת ביטוח מקיף לטובת משטרת ישראל, הפקדה במזומן או בערבות בנקאית סכום השווה ל-25% מערך הרכב. המבקשים, שלא ראו נחת מהחלטתי האמורה הגישו ערר לבית המשפט המחוזי (ע"ח 80009-11-25), במסגרתו, לאחר שהתחלף הייצוג, הוצגו מסמכים חדשים שלא הוצגו בדיון המקורי ולכן התיק הוחזר לבחינה מחודשת. הטענות החדשות

במסגרת הדיון שהתקיים ביום 17.12.25 הציג ב"כ המבקשים לוח סילוקי של ההלוואה על הרכב וכן דו"ח מרשם המשכונות ממנו עולה כי הרכב משועבד כולו לחברת המימון שעה שערך הרכב כיום כ- 446,600 ואילו יתרת החוב עומדת על 660,000 ₪ בערך. לטענתו, מאחר והתכלית הכלכלית נקבעה כתכלית היחידה שמצדיקה החזקה ברכב, ואין עוד אפשרות חילוט עתידית, יש לשחרר את הרכב ללא תנאים.

המשיבה, הגיבה בכתב ביום 22.12.25 ונראה כי נפלה שגגה מלפניה, שעה שביקשה להורות על חילוט הרכב והפנתה לעברו המכביד של המבקש, לחומרת העבירות המיוחסות לו ולמצב התנועה וההרוגים בכבישי ישראל. כן נטען כי המבקש הורשע במיוחס לו (התיק קבוע להקראה ליום 15.2.26 - א"ל). דיון והכרעה

אין בידי לקבל את טענות המבקשת כי אין אפשרות חילוט עתידית של הרכב, נוכח היותו משועבד לחברת המימון.

ראשית, הגם שהרכב משועבד לחברת המימון, אין בכך כדי לשנות מהבעלות עליו, הנמצאת בידי המבקשים (בש"פ 2346/21 ראמי עמר נ' חברת מימון ישיר מקבוצת ישיר 2006 בע"מ (14.7.21)).

שנית, הגם שבתי המשפט והחוק מכירים בזכותם של צדדים שלישיים להשמיע טענותיהם בשלב החילוט ואף בשלב הסעדים הזמניים (לדוגמא במקרה של חילוט זמני- ע"פ 9009/18 "בשביל הכבוד" בע"מ נ' מדינת ישראל (4.2.19)), השלב בו ייבחן הדבר הוא סופו של ההליך, קרי בעת בו יידרש בית המשפט להכריע בנושא החילוט (אם בכלל) והיקפו (ר' ע"ח 36611-12-20 מיקי שטיינהארט נ' מדינת ישראל (17.2.21)).

שלישית, כבר נקבע בבית המשפט העליון, כי כאשר רכבים ממושכנים/ משועבדים לטובת חברת המימון אין הדבר מונע את חילוטם. על פי הפסיקה עובדה זו תיבחן בשלב החילוט ומשמעותה זכותה של חברת המימון להחזר ההלוואה גוברת לכאורה על זכות המדינה בחילוט והיא תהא הראשונה להיפרע עם מכירת הרכב בעקבות חילוטו (אם וכאשר). כן נקבע כי לאור האמור, אין כל מניעה לקביעת תנאי שחרור בעניינם של רכבים המשועבדים לחברות המימון; ואף נקבע כי יש לגזור את גובה ההפקדה משווי הרכב ולא מתוך הסכום ששולם עד עתה מההלוואה. ר' לעניין זה בש"פ 2346/21 ראמי עמר הנ"ל, שם נקבע:

"זאת ועוד: גם לגופו של עניין לא שוכנעתי כי כאשר מדובר ברכב משועבד יש לגזור את סכום ההפקדה מתוך הסכום ששולם עד כה למלווה ולא מתוך שווי הכולל של הרכב. אין לקבל את טענת המבקש שלפיה הוא אינו הבעלים של הרכבים המשועבדים; "מחויב ההיגיון הוא, שמשכון אינו מעביר את הבעלות בנכס הממושכן אלא רק את הזכות להיפרע מתוכו, אם וכאשר נתקיימו התנאים לכך" (ע"א 601/82 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' C.I.S - Continent Israel Schiffahrts G.M.B.H, פ"ד מ(2) 673, 691 (1986); וראו גם: נינה זלצמן ועופר גרוסקופף "מימוש עצמי של משכון על זכות אובליגטורית: בעקבות ע"א 4294/97 אובזילר נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ" משפטים לג(3) 655, ה"ש 12 (2003)). הרכבים המשועבדים נמצאים בבעלותו של המבקש, ולעניין הסכום שממנו ייגזר גובה ההפקדה הדרוש לשם שחרורם אין זה משנה אם הם ממושכנים אם לאו, או אם ניטלה הלוואה לשם מימון רכישתם אם לאו. מנקודת מבטה של המדינה, העובדה שהרכבים משועבדים לחברות המימון מתבטאת בכך שזכויותיהן של החברות להחזר ההלוואות גוברות על האינטרס של המדינה בחילוט הרכבים. כלומר, הראשונות להיפרע מן הרכבים יהיו חברות המימון; וככל שיוחלט על חילוט הרכבים, המדינה תוכל לחלט רק את היתרה שתיוותר ממכירת הרכבים לאחר שהחובות כלפי חברות המימון ייפרעו. ואולם, עניין זה לחוד ועניין הסכום שממנו ייגזר גובה ההפקדה לחוד".

בהתאמה, שבתי ובחנתי את הדברים ולא מצאתי לשנות מהחלטתי למיום 26.11.25 לפיה יש עילה והצדקה להחזיק ברכב כתפוס, אך ניתן לשחררו בתנאים. כמו כן, לאחר ששבתי ושקלתי את הדברים הגעתי למסקנה כי ניתן לחרוג לקולא מהכלל לפיו יש לקבוע הפקדה בגובה של 30% מערך הרכב; בהתחשב במכלול הנתונים לרבות חומרת העבריות מיוחסות למבקש, היקף השעבוד והנתונים האישיים של המבקשים. בהתאמה, מצאתי כי במקרה זה ניתן להסתפק בהפקדה של 20% משווי הרכב ביחד עם תנאים נלווים.

קביעת שווי הרכב

כאמור לעיל, יש לגזור את שווי ההפקדה משווי הרכב המלא ולא החלקי. עם זאת יש לקבוע מה שווי הרכב, כאשר בין הצדדים קיים פער בעניין זה. המבקשת טענה במהלך הדיון כי שווי הרכב הינו 446,000 ₪ לפי מחירון יד 2. מאידך, המשיבה טענה בתגובתה כי נכון להיום שווי הרכב הינו כ- 550,000 ₪ לפי מחירון לוי יצחק.

מאחר והמבקשת הציגה פלט של חברת יד 2 ואילו המשיבה לא הציגה כל מסמך, אעדיף את עמדתה של המבקשת, על אף שעל דרך הכלל (וכך אף קבעתי בראשונה), דרך המלך היא קביעת המחיר לפי מחירון לוי יצחק.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על שחרור רכב מסוג ב.מ.ו מ"ר 242-76-302 לידי המבקשים (או מי מטעמם), בתנאים הבאים:

1. אני אוסר על עריכת כל דיספוזיציה ברכב. המבקשים ידאגו לרישום התחייבות בדבר איסור עריכת כל דיספוזיציה בבעלות הרכב, ברשות הרישוי.
2. המשיבים ירשמו שעבוד או עיקול על הרכב לטובת משטרת ישראל ברשם המשכונות כמוטבת ראשונה או שניה, לאחר בעל המשכון הקיים.
3. המבקשים יציגו אישור בדבר קיומה של פוליסת ביטוח מקיף, המשועבדת למשטרת ישראל כמוטבת ראשונה או שניה לאחר בעל המשכון, בטרם שחרור הרכב.
4. המבקשים יפקידו במזומן או בערבות בנקאית סכום של 89,200 ₪.
5. לצורך הבטחת התנאים תחתום המבקשת, הרשומה כבעלת הרכב, על התחייבות עצמית בסך שווי הרכב- 446,000 ₪ ; והמבקש יחתום על ערבות צד ג' בסכום דומה.

המסמכים בהציגה המבקשת בדיון האחרון יסומנו כדלהלן ויסרקו לתיק בית המשפט: רישום משכון במ/2, נסח בטוחות במ/3, לוח סילוקין במ/4, אישור יתרה במ/5, פלט יד 2 במ/6.

מאחר וההחלטה ניתנת בהיעדר הצדדים אני מורה כי היא תיכנס לתוקף ביום 7.1.26 בשעה 09:00, בכפוף למילוי כל התנאים המפורטים לעיל.

זכות ערר כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשפ"ו, 04 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.